

ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จในการนำนโยบายเขตส่งเสริมอุตสาหกรรม
และนวัตกรรมดิจิทัลไปปฏิบัติ

FACTORS AFFECTING THE SUCCESS OF THE IMPLEMENTATION
OF DIGITAL PARK THAILAND POLICY

ณัฐฐา เกิดทรัพย์

Natta Kertsup

หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

กรุงเทพมหานคร ประเทศไทย

Bachelor of Public Administration Program in Public Administration, Phranakhon Rajabhat University,

Bangkok, Thailand

Email: nattaa009@gmail.com

Received: 2018-11-06

Revised: 2018-11-06

Accepted: 2018-12-01

บทคัดย่อ

การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จในการนำนโยบายเขตส่งเสริมอุตสาหกรรมและนวัตกรรมดิจิทัลไปปฏิบัติเป็นสิ่งสำคัญในการผลักดันนโยบาย ให้ผู้ปฏิบัติปฏิบัติตามนโยบาย และผู้ได้รับผลจากนโยบาย ได้รับรู้ เข้าใจ ยอมรับ และสร้างทัศนคติที่ดีอันจะเป็นเครื่องมือที่ทำให้ นโยบายประสบความสำเร็จในที่สุด ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จในการนำนโยบายเขตส่งเสริมอุตสาหกรรมและนวัตกรรมดิจิทัลไปปฏิบัติ 3 ประเด็นหลัก คือ 1) ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จ 2) ตัวแบบกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ และ 3) แนวโน้มของการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ซึ่งมีความเชื่อมโยงระหว่างนโยบาย และสมรรถนะในการนำนโยบายไปปฏิบัติ บทความนี้จึงขอเสนอปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จในการนำนโยบายเขตส่งเสริมอุตสาหกรรมและนวัตกรรมดิจิทัลไปปฏิบัติเพื่อทำให้ทราบแนวโน้มและการคาดการณ์ในการนำนโยบายเขตส่งเสริมอุตสาหกรรมและนวัตกรรมดิจิทัลไปปฏิบัติ

คำสำคัญ: ปัจจัยความสำเร็จ การนำนโยบายไปปฏิบัติ นโยบายเขตส่งเสริมอุตสาหกรรมและนวัตกรรมดิจิทัล

ABSTRACT

The study of factors affecting success of implementation of Digital Park Thailand policy is significant in driving policy to workers who work follow policy and workers who were involve by this policy to know, understand, accept and build good attitude that was the tool to achieve success in policy implementation. The study points were 3 main aspects; 1) factors affecting success of the implementation of Digital Park Thailand policy, 2) process model of the implementation of Digital Park Thailand policy, and 3) the trend of the implementation of Digital Park Thailand policy which related between policy and implementation capacity. This article would like to present factors affecting success of implementation of Digital Park Thailand policy for knowing the trend and predicting in implementation of Digital Park Thailand policy.

Keywords: success factors, policy implementation, Digital Park Thailand policy

บทนำ

สภาพแวดล้อมทั้งภายในและภายนอกประเทศไทยมีแนวโน้มจะมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว รุนแรง และฉับพลันในหลากหลายมิติ ซึ่งจะส่งผลกระทบต่ออนาคตในการพัฒนาประเทศไทยเป็นอย่างมาก สถานการณ์ภายในประเทศไทยในปัจจุบันโดยเฉพาะอย่างยิ่งลักษณะในเชิงโครงสร้างทั้งทางเศรษฐกิจและสังคมทั้งที่เป็นจุดแข็งและเป็นจุดอ่อน และแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงในอนาคตทั้งจากภายในและภายนอกชี้ให้เห็นการประเมินโอกาสและประเมินความเสี่ยงของประเทศไทยในด้านต่าง ๆ เป็นองค์ประกอบที่สำคัญคือการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติเพื่อการพัฒนาในระยะยาว ซึ่งต้องมีการ

กำหนดยุทธศาสตร์ที่เหมาะสมเพื่อแก้ไขจุดอ่อนและเสริมจุดแข็งให้เอื้อต่อการพัฒนาประเทศให้บรรลุซึ่งเป้าหมายการสร้างและรักษาไว้ซึ่งผลประโยชน์แห่งชาติในการที่จะให้ประเทศไทยมีความมั่นคงในทุกด้าน คนในชาติมีคุณภาพชีวิตที่ดีและมั่งคั่ง และประเทศสามารถพัฒนาไปได้อย่างยั่งยืน (National strategy 20 years 2017 - 2036, 2017)

การดำเนินนโยบายการค้าและการลงทุนระหว่างประเทศอย่างเสรีนับเป็นกลไกที่มีความสำคัญมากขึ้นในการเพิ่มศักยภาพการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและการพัฒนา ด้านอื่นการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจและการค้า

เพื่อสร้างพลังอำนาจการต่อรองและพลังอำนาจทางเศรษฐกิจเกิดมากขึ้นในส่วนต่าง ๆ ของโลก รวมทั้งเป็นการปรับตัวท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงทางภูมิรัฐศาสตร์ด้วย การแข่งขันในเวทีโลกเป็นทั้งการแข่งขันระหว่างกลุ่มที่จับมือกันและขณะเดียวกันก็แข่งขันกันเองภายในกลุ่ม การเปลี่ยนแปลงในบริบทโลกดังกล่าวได้สร้างโอกาสทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม เทคโนโลยี และการเมืองสำหรับประเทศไทยเอง ก็ได้รับประโยชน์ในการขยายตลาดขยายฐานการผลิตและบริการรวมถึงการใช้เทคโนโลยีสูงขึ้นจึงมีความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจมากขึ้น และได้ก้าวขึ้นเป็นประเทศรายได้ปานกลางชั้นสูง รวมถึงมีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และสังคมสูงขึ้น ทั้งนี้ โอกาสที่เกิดจากกระแสโลกาภิวัตน์ความร่วมมือระหว่างประเทศและความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีเมื่อประกอบเข้ากับจุดแข็งของประเทศไทยที่มีฐานการผลิตและบริการที่สำคัญหลายสาขา และมีที่ตั้งที่เหมาะสมที่จะพัฒนาเป็นประตูสู่เอเชียที่สำคัญได้ นับเป็นโอกาสที่จะใช้ยุทธศาสตร์เชิงรุกมากขึ้นภายใต้การกำหนดเป้าหมายหรือตำแหน่งเชิงยุทธศาสตร์ของประเทศไทยให้มีความท้าทาย ซึ่งจะทำให้สามารถใช้ประโยชน์จากจุดแข็งให้เกิดผลต่อการพัฒนาได้อย่างเต็มที่ (National strategy 20 years 2017 – 2036, 2017)

นโยบายการพัฒนาระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก (EEC) เป็นแผนยุทธศาสตร์ภายใต้ไทยแลนด์ 4.0 ด้วยการพัฒนาเชิงพื้นที่ที่ต่อยอดความสำเร็จมาจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออก หรือ Eastern Seaboard

ซึ่งดำเนินมาตลอดกว่า 30 ปีที่ผ่านมา โดยครั้งนี้สำนักงานเพื่อการพัฒนาระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก มีเป้าหมายหลักในการเติมเต็มภาพรวมในการส่งเสริมการลงทุน ซึ่งจะเป็นการยกระดับอุตสาหกรรมของประเทศ เพิ่มความสามารถในการแข่งขัน และทำให้เศรษฐกิจของไทยเติบโตได้ในระยะยาว โดยในระยะแรกจะเป็นการยกระดับพื้นที่ในเขต 3 จังหวัด คือ ชลบุรี ระยอง และฉะเชิงเทรา ให้เป็นพื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก เพื่อรองรับการขับเคลื่อนเศรษฐกิจอย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพผ่านกลไกการบริหารจัดการ ภายใต้การกำกับดูแลของคณะกรรมการนโยบายพื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก โดยมีนายกรัฐมนตรีเป็นประธานคณะกรรมการ (Eastern Economic Corridor Office, 2016) ได้มีมติให้เห็นชอบต่อหลักการและแนวทางการจัดตั้งเขตส่งเสริมอุตสาหกรรมและนวัตกรรมดิจิทัล และมอบหมายให้กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม จัดทำการศึกษาความเป็นไปได้ของการจัดตั้งเขตส่งเสริมอุตสาหกรรมและนวัตกรรมดิจิทัล รวมถึงจัดทำแผนแม่บทการขับเคลื่อนการดำเนินงานของเขตส่งเสริมอุตสาหกรรมและนวัตกรรมดิจิทัล ทั้งนี้ กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม ได้มอบหมายให้บริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) (CAT) ร่วมกับการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย การศึกษาความเป็นไปได้ของการจัดตั้งเขตส่งเสริมอุตสาหกรรมและนวัตกรรมดิจิทัล เพื่อนำเสนอต่อคณะกรรมการที่เกี่ยวข้องในการประกาศ “เขตส่งเสริมอุตสาหกรรมและ

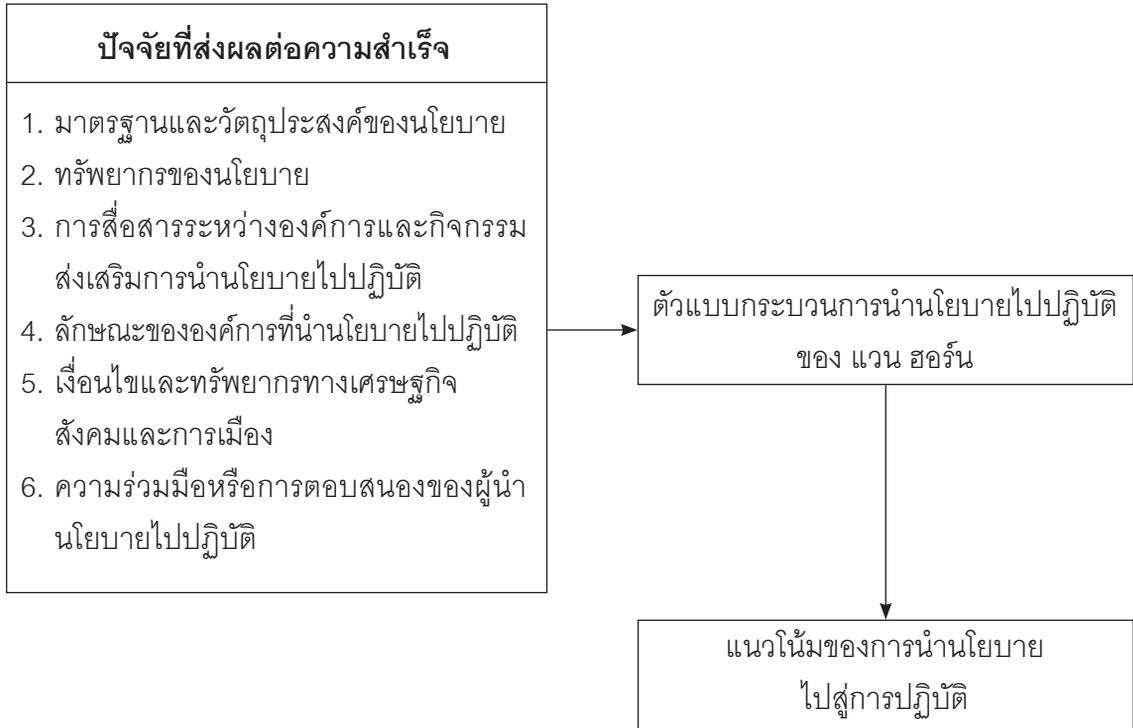
นวัตกรรมดิจิทัล” พร้อมทั้งนำรายงานผลการศึกษาดังกล่าวเผยแพร่และรับฟังความคิดเห็นของประชาชนที่เกี่ยวข้องต่อไป (Ministry of Digital Economy and Society, 2017)

การศึกษาปัจจัยถือเป็นองค์ประกอบสำคัญในการศึกษาองค์ประกอบของนโยบายสาธารณะ ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติหรือการถ่ายทอดนโยบายสู่การปฏิบัติ ถือเป็นขั้นตอนหลักเรื่องการนำนโยบายไปปฏิบัติ เป็นสิ่งสำคัญในการผลักดันนโยบายให้ผู้ปฏิบัติตามนโยบายและผู้ได้รับผลจากนโยบาย ได้รับรู้ เข้าใจ ยอมรับ และสร้างทัศนคติที่ดีอันจะเป็นเครื่องมือที่ทำให้นโยบายได้รับความสำเร็จในที่สุด ในการนำนโยบายสู่การปฏิบัติ ผู้มอบและผู้รับนโยบายจะต้องมีความชัดเจนเรื่ององค์ประกอบของนโยบาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้รับนโยบายจะต้องเข้าใจและสามารถแปลความหมายของนโยบายได้อย่างถูกต้อง ทั้งนี้ เนื่องจากโดยทั่วไปนโยบายขาดความชัดเจนในบางส่วนในการนี้ องค์ประกอบของนโยบายจะช่วยให้ผู้กำหนดนโยบายหรือผู้มอบนโยบายตระหนักถึงความชัดเจนในนโยบายที่ตนกำหนดขึ้น อันจะทำให้ผู้รับ

นโยบายเข้าใจชัดเจนและรับนำไปตีความและจัดทำเป็นนโยบายรองและแผนปฏิบัติได้ง่ายขึ้น (Rugchatjaroen, 2016) ในขณะเดียวกันก็จะช่วยให้ผู้รับนโยบายสามารถแยกแยะส่วนสำคัญของนโยบายและแปลความหมายได้ถูกต้องชัดเจนขึ้น เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงนโยบายใหญ่ให้เป็นนโยบายย่อยหรือการแปลงนโยบายให้เป็นแผนปฏิบัติจะต้องจัดวัตถุประสงค์แนวทางดำเนินการและกลไกให้สอดคล้องสัมพันธ์กัน

กรอบในการวิเคราะห์

กรอบในการวิเคราะห์ของปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายเขตส่งเสริมอุตสาหกรรมและนวัตกรรมดิจิทัลไปปฏิบัติ จากการทบทวนวรรณกรรมของ Pressman & Wildavsky (1973), Williams (1971), Meter & Horn (1975) และ Sabatier & Mazmanian (1980) มุ่งเน้นศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติใน 4 ประเด็นหลัก คือ 1) ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จ 2) ตัวแบบกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ และ 3) แนวโน้มของการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 1 กรอบในการวิเคราะห์

เนื้อหา

การศึกษาตัวแบบการนำนโยบายไปปฏิบัติ

จากการทบทวนผลงานทางวิชาการของนักวิชาการด้านนโยบายสาธารณะ พบว่าการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติมีความหมายหลากหลายมิติของ Pressman & Wildavsky (1973), Williams (1971), Meter & Horn (1975) และ Sabatier & Mazmanian (1980) ได้อธิบายว่าการแปลงนโยบายไปสู่ภาคปฏิบัติหรือการนำนโยบายไปปฏิบัตินั้นเป็นกระบวนการของปฏิสัมพันธ์ระหว่างเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ที่มีการกำหนดไว้ก่อนหน้านั้นแล้ว เป็นการดำเนินการโดยบุคคลหรือกลุ่มบุคคลในภาครัฐ

หรือเอกชน มีความพยายามที่จะตัดสินใจความสามารถขององค์การในการรวบรวมคนและทรัพยากรในหน่วยงานและกระตุ้นบุคลากรให้ปฏิบัติงานเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ขององค์การ และเป็นนโยบายพื้นฐานอาจอยู่ในรูปของกฎหมายหรือมติคณะรัฐมนตรี เช่นเดียวกับ ชรัส ปุณณัสสะ (Punnassa, 2010) มยุรี อนุমানราชชน (Anumanratchathon, 2013) กัล้า ทองขาว (Tongkow, 2008) และ สมบัติ อัมรังษญวงค์ (Thamrongthanyawong, 2007) ที่ได้กล่าวถึงการนำนโยบายไปปฏิบัติว่าเป็นกระบวนการดำเนินงานของบุคคลหรือกลุ่มบุคคลทั้งภาครัฐและภาคเอกชน การแสวงหาความรู้ ความเข้าใจ ปรากฏการณ์เป็นจริงที่เกิดขึ้นในกระบวนการ

น่านโยบายไปปฏิบัติ เพื่อเป็นบทเรียนและพัฒนาแนวทาง สร้างกลยุทธ์ เพื่อเพิ่มพูนศักยภาพและความสามารถขององค์กร และกลุ่มบุคคลที่น่านโยบายไปปฏิบัติ ให้สามารถจัดการและประสานกิจกรรมให้บรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของนโยบาย อีกทั้งเป็นการแปลงวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ในนโยบายซึ่งอาจเป็นกฎหมายหรือคำสั่งของรัฐบาลหรือคณะรัฐมนตรีให้เป็นแนวทาง แผนงาน และโครงการกิจกรรมที่เป็นรูปธรรม รวมทั้งพยายามที่จะตัดสิ้นความสามารถในการรวบรวมคนและทรัพยากรทางการบริหาร และกระตุ้นบุคลากรให้ปฏิบัติงานบรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กร

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการน่านโยบายไปปฏิบัติ

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการน่านโยบายไปปฏิบัติมีปัจจัยสำคัญหลายประการ ที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จ หรือความล้มเหลวในการน่านโยบายไปปฏิบัติ ในที่นี้ผู้เขียนขอนำเสนอเฉพาะปัจจัยที่เกี่ยวข้องสำคัญ ดังนี้

Meter & Horn (1975) ได้ศึกษาถึงการน่านโยบายไปปฏิบัติ ได้ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการน่านโยบายไปปฏิบัติ มี 6 ตัวแปร ซึ่งเชื่อมโยงระหว่างนโยบายและสมรรถนะ ในการน่านโยบายไปปฏิบัติ ก็คือมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบายทรัพยากรของนโยบาย การสื่อสารระหว่างองค์กรและกิจกรรมส่งเสริมการน่านโยบายไปปฏิบัติ ลักษณะขององค์กรที่น่านโยบายไปปฏิบัติ เงื่อนไขและทรัพยากรทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง และความร่วมมือหรือการตอบสนอง

ของผู้น่านโยบายไปปฏิบัติ นอกจากนี้ Meter & Horn (1975) ได้พัฒนากรอบแนวคิดของเรื่องนโยบายร่วมกับ Sharkansky (1970) พบว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการน่านโยบายไปปฏิบัติ ทางด้านสภาพแวดล้อมของระบบที่ช่วยกระตุ้นผู้ปฏิบัติงาน และกระตุ้นให้เกิดผลผลิตของงานที่ผู้ปฏิบัติงานต้องทำ ความต้องการและทรัพยากรที่ถูกกำหนดโดยสภาพแวดล้อมที่ส่งไปยังผู้กำหนดนโยบาย กระบวนการแปลงสภาพ ประกอบด้วย โครงสร้างอย่างเป็นทางการ และกระบวนการของรัฐที่จะใช้แปลงความต้องการและทรัพยากรให้เป็นนโยบายสาธารณะ นโยบายที่มีเป้าหมายเจตนาหรือคำสั่งไปยังเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน สมรรถนะของนโยบายที่เป็นตัวชี้วัดถึงระดับของการตอบสนองต่อกลุ่มเป้าหมาย และผลสะท้อนกลับของนโยบายซึ่งสะท้อนกลับไปยังกระบวนการแปลงสภาพในลักษณะของความต้องการและทรัพยากร เพื่อให้เกิดการแปลงสภาพต่อไปและ Sabatier & Mazmanian (1980) พบว่าการระบุถึงปัจจัยที่มีผลต่อการบรรลุวัตถุประสงค์ของการน่านโยบายไปปฏิบัติ นั้น แบ่งได้เป็น 3 ประการ คือ 1) ความสามารถในการแก้ไขปัญหาของนโยบาย ก็คือการนำทฤษฎีในทางวิชาการมาใช้ให้ถูกต้องเพื่อเป็นแนวทาง 2) ความสามารถของนโยบายที่ช่วยกำหนดโครงสร้างการปฏิบัติงานให้เกิดการบรรลุผลสำเร็จตามนโยบายที่กำหนดไว้ คือนโยบายอยู่ภายใต้ทฤษฎีที่มีเหตุมีผลมีวัตถุประสงค์ที่ชัดเจน และ 3) ผลกระทบโดยรวมของตัวแปรด้านอื่น ๆ ที่มีต่อการสนับสนุนในการดำเนิน

นโยบายให้บรรลุวัตถุประสงค์ คือการสนับสนุนจากผู้นำ การสนับสนุนจากประชาชน และมีความสนใจของสื่อมวลชนต่อปัญหาที่เกิดขึ้น เช่นเดียวกับ Edwards (1980) และ Horn (1979) พบว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ได้แก่แนวคิดในขั้นตอนของการนำนโยบายไปปฏิบัติไม่ดี ในส่วนของข้อมูลและการสนับสนุนมีความซับซ้อนระหว่างหน่วยงาน มีความเพียงพอของทรัพยากร ไม่ว่าจะเป็นบุคลากร สิ่งอำนวยความสะดวก อำนาจในการสั่งการ ข้อมูลสนับสนุน การจ้างบุคลากร สิ่งจูงใจ และสุดท้ายโครงสร้างของระบบราชการ และลักษณะของหน่วยงานที่ปฏิบัติ คือความสามารถของบุคลากร ทักษะคติของผู้ปฏิบัติหรือผู้บริหาร การสนับสนุนจากผู้ปฏิบัติระดับล่าง และการบังคับใช้บรรทัดฐาน สิ่งจูงใจ และการลงโทษ

นอกจากนี้ พีระพงศ์ ภัคคีรี (Phakkhiri, 2012) และ วรเดช จันทรศร (Chandarasorn, 1997) ได้อธิบายถึง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายไปปฏิบัติ วิเคราะห์สาเหตุคือ ปัจจัยที่อยู่นอกเหนือการควบคุมผู้บริหาร ทรัพยากรและเวลาที่เพียงพอ การผสมผสานทรัพยากร นโยบายควรอยู่บนพื้นฐานของแนวคิด ทฤษฎี สาเหตุ และผลที่มีความเที่ยงตรงและน่าเชื่อถือได้ มีความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ มีความเข้าใจในวัตถุประสงค์หรือเป้าหมาย งานที่ได้รับมอบหมายต้องมีความชัดเจน การสื่อสารและการประสานงาน และสุดท้ายคือการปราศจากการต่อต้านและคัดค้าน รวมทั้งนโยบายใดประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวนั้นขึ้นอยู่กับ

การใช้วิจรณ์ญาณในการตัดสินใจของแต่ละคน เป็นสำคัญ ความสำเร็จและความล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติพิจารณาได้จาก 3 แนวทางคือ แนวทางแรก การพิจารณาความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติจากความร่วมมือที่ผู้รับนโยบายไปปฏิบัติมีต่อผู้ออกคำสั่งหรือผู้กำหนดนโยบาย ความร่วมมือระดับสูงจะส่งผลให้ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติได้สูงตามไปด้วย แนวทางนี้มุ่งเน้นไปที่พฤติกรรมของระบบราชการเป็นสำคัญ แนวทางที่สองเป็นการพิจารณาจากการบรรลุผลการปฏิบัติตามนโยบายนั้น ตามภาระหน้าที่ขององค์การที่รับผิดชอบ ด้วยความราบรื่นไม่มีปัญหาแนวทางนี้มีข้อจำกัดทางด้านสภาพความเป็นจริง การที่นโยบายที่ได้รับการนำไปปฏิบัติส่วนใหญ่ย่อมพบปัญหาความขัดแย้ง และแนวทางที่สามเป็นการพิจารณาจากการที่นโยบายนั้นก่อให้เกิดผลการปฏิบัติในระยะสั้นหรือก่อให้เกิดผลกระทบตามที่พึงปรารถนา

ตัวแบบกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ

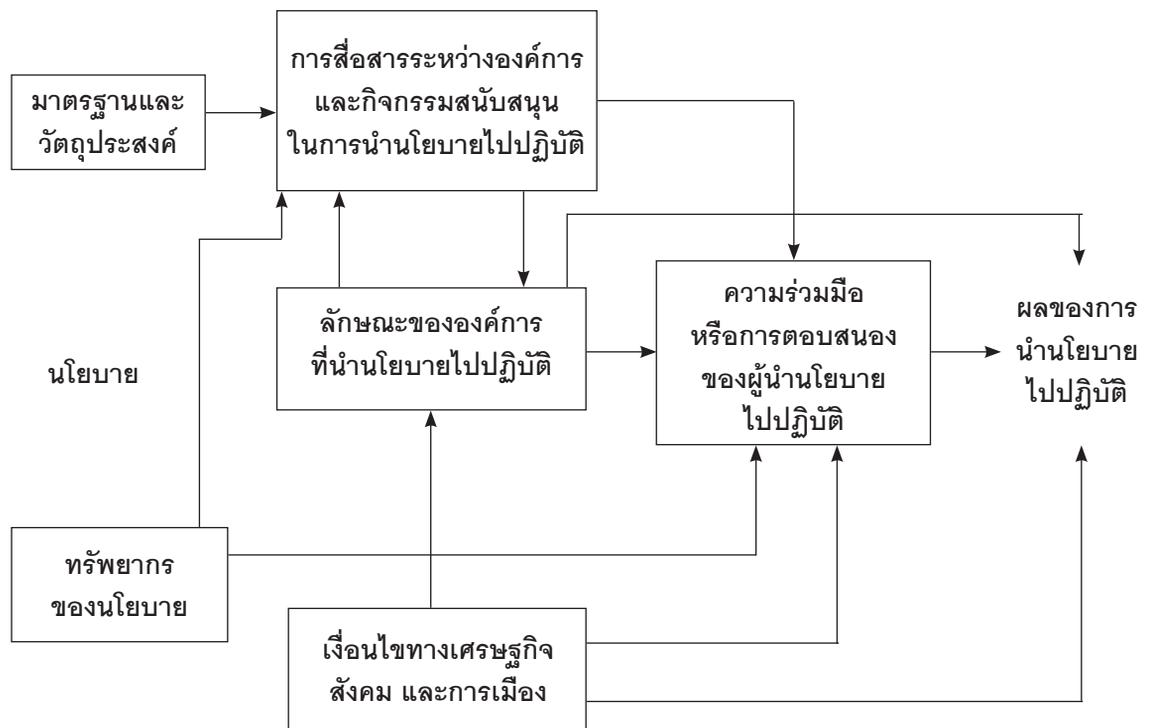
ในส่วนนี้ผู้เขียนนำเสนอตัวแบบทางทฤษฎีการนำนโยบายไปปฏิบัติของแวน มิเตอร์ และแวน ฮอร์น ที่เรียกว่า ตัวแบบกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ แล้วนำมาวิเคราะห์เชื่อมโยงกับนโยบายเขตส่งเสริมอุตสาหกรรมและนวัตกรรมดิจิทัล (Digital Park Thailand) ดังนี้

ตัวแบบของ Meter & Horn (1975) มีตัวแปรทั้งสิ้น 6 ตัวแปร ซึ่งเชื่อมโยงระหว่างนโยบาย และสมรรถนะในการนำนโยบาย

ไปปฏิบัติ ตัวแบบนี้แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระที่มีต่อกัน และความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระที่มีต่อตัวแปรตาม ซึ่งได้รับการพิสูจน์ในเชิงประจักษ์แล้ว ตัวแปรอิสระที่อยู่ในตัวแบบนี้ประกอบไปด้วยตัวแปรดังภาพต่อไปนี้

จากภาพจะเห็นได้ว่ามีตัวแปรทั้งสิ้น 6 ตัวแปร คือ

1. มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย (policy standards and objectives) เป็นสิ่งสำคัญที่จะตัดสินว่านโยบายมีสมรรถนะมากน้อยเพียงใด ในการกำหนดตัวชี้วัดของ

ภาพที่ 2 ตัวแบบกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ

ที่มา: Meter & Horn (1975)

ปีที่ 14 ฉบับที่ 1 (มกราคม - มิถุนายน 2562)

สมรรถนะของนโยบายเป็นสิ่งที่จะต้องทำเป็นอันดับแรก ก็คือ มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบายจะต้องสอดคล้องกับความเป็นจริงจากการศึกษาจะเห็นได้ว่านโยบายเขตส่งเสริมอุตสาหกรรมและนวัตกรรมดิจิทัลนั้นมีวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่ชัดเจนและสอดคล้องกับความเป็นจริงแต่อาจไม่สามารถวัดได้ คือ 1) ยกกระดับขีดความสามารถให้กับอุตสาหกรรมดิจิทัลไทย สนับสนุน ส่งเสริมเทคโนโลยีและนวัตกรรมดิจิทัล 2) ดึงดูดการลงทุนและส่งเสริมให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการค้า การลงทุน ในธุรกิจดิจิทัลที่สำคัญของภูมิภาค พร้อมกับเชื่อมโยงอุตสาหกรรมดิจิทัลของไทยกับระบบการค้าของโลก 3) ส่งเสริมให้เกิดวิสาหกิจดิจิทัลเริ่มต้น (digital tech startup) เปลี่ยนบทบาทของการเป็นประเทศผู้ใช้งานเทคโนโลยีดิจิทัล มุ่งสู่การพัฒนาอุตสาหกรรมธุรกิจดิจิทัลเพื่อสร้างโอกาสในตลาดโลก และเป็นพื้นฐานรองรับการเติบโตของอุตสาหกรรมใหม่ทั่วประเทศในอนาคต 4) สร้างบุคลากรดิจิทัลที่เพียงพอและมีคุณภาพสำหรับนักลงทุนและสามารถรองรับการพัฒนาประเทศในอนาคต ตลอดจนเป็นศูนย์กลางกำลังคนดิจิทัล (digital workforce hub) ของภูมิภาคอาเซียน และ 5) พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านการสื่อสารและเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อเป็นศูนย์กลางข้อมูลของอาเซียน

2. ทรัพยากรของนโยบาย (policy resources) นโยบายยังประกอบไปด้วยทรัพยากรซึ่งหมายความรวมถึงเงินงบประมาณ และแรงกระตุ้นสนับสนุนอื่นๆ เพื่อช่วยให้การนำนโยบาย

ไปปฏิบัติเกิดประสิทธิผล จากการศึกษาจะเห็นได้ว่านโยบายเขตส่งเสริมอุตสาหกรรมและนวัตกรรมดิจิทัลนั้นได้พบว่าปัจจัยด้านทรัพยากรที่สำคัญมากที่สุดที่ส่งผลให้นโยบายประสบความสำเร็จคือ การช่วยเหลือและสนับสนุนจากหน่วยงานของรัฐ มากกว่าการให้งบประมาณที่เพียงพอ

3. การสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรมส่งเสริมการนำนโยบายไปปฏิบัติ (inter-organizational communication and enforcement activities) เป็นการสื่อสารของเป้าหมายและวัตถุประสงค์ไปยังหน่วยงานและผู้ที่เกี่ยวข้องในทุกลำดับชั้นขององค์การ เนื่องจากการสื่อสารเป็นกระบวนการที่มีความซับซ้อนอยู่แล้วและผู้สื่อสารก็เป็นอุปสรรคสำคัญในการสร้างให้เกิดการบิดเบือนเป้าหมายและวัตถุประสงค์ ซึ่งการสื่อสารระหว่างองค์การมีความสำคัญต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติเป็นอย่างมาก ประกอบไปด้วยกิจกรรมกระตุ้นและสนับสนุนให้คำแนะนำด้านเทคนิคและความช่วยเหลือโดยหน่วยงานระดับบน เพื่อช่วยเหลือให้หน่วยงานระดับล่างดำเนินการตามที่ต้องการ และหน่วยงานระดับบน อาจพิจารณาให้การสนับสนุนได้หลายรูปแบบ ทั้งผลด้านลบและบวกต่อหน่วยงานระดับล่าง จากการศึกษาจะเห็นได้ว่านโยบายเขตส่งเสริมอุตสาหกรรมและนวัตกรรมดิจิทัลนั้น ได้พบว่าความร่วมมือกับหน่วยงานรัฐ การสร้างระบบนิเวศที่เอื้อต่อการทำงาน ท่องเที่ยว และอยู่อาศัยในพื้นที่เดียวกัน การจัดกิจกรรมชักจูงการลงทุนรูปแบบใหม่ เช่น จัดงาน Digital Hackathon เพื่อประชาสัมพันธ์เขต

ส่งเสริม หรือการจัดประชุม สัมมนา ระดับประเทศที่จะทำให้เขตส่งเสริมฯ เป็นที่รู้จักในวงกว้าง ส่งเสริมการเรียนรู้ทักษะด้านดิจิทัลขั้นสูง จากสถาบันชั้นนำระดับโลก และมีโปรแกรมแลกเปลี่ยนผู้เชี่ยวชาญเพื่อการแลกเปลี่ยนประสบการณ์การเรียนรู้ฝึกอบรมแบบ on the job training เพื่อสร้างความร่วมมือในการถ่ายทอดเทคโนโลยีดิจิทัล และการพัฒนานวัตกรรมด้านดิจิทัล

4. ลักษณะขององค์การที่นำนโยบายไปปฏิบัติ (the characteristics of the implementing agencies) เป็นลักษณะโครงสร้างอย่างเป็นทางการขององค์การ และลักษณะอย่างไม่เป็นทางการของบุคลากรในองค์การ ลักษณะของหน่วยงานที่ส่งผลต่อสมรรถนะของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ประกอบด้วย ปริมาณและความสามารถของบุคลากรในหน่วยงาน ระดับของการควบคุมที่เป็นลำดับขั้นในการตัดสินใจ และดำเนินการ ทรัพยากรทางการเมืองของหน่วยงาน ความสามารถในการยื่นหยัดของหน่วยงาน ระดับของการสื่อสารแบบเปิด และการเชื่อมโยงอย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการของผู้กำหนดนโยบายและผู้ที่เกี่ยวข้องในกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ จากการศึกษาจะเห็นได้ว่านโยบายเขตส่งเสริมอุตสาหกรรมและนวัตกรรมดิจิทัลนั้น ได้พบว่ากระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมได้มอบหมายให้ บริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) (CAT) ร่วมกับการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (กนอ.) ซึ่งเป็นองค์การอย่างเป็นทางการดำเนินการ นอกจากนี้กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม

ทำหน้าที่ร่วมกับสำนักงานเพื่อการพัฒนาระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก ในการชักจูงนักลงทุนกลุ่มเป้าหมายร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยแผนการชักจูงการลงทุนกับนักลงทุนเบื้องต้น ก็คือ เกาหลีใต้ อังกฤษ จีน ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา และได้หวัน

5. เงื่อนไขและทรัพยากรทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง (economic, social and political conditions) เป็นการศึกษาผลกระทบต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติเป็นปัจจัยทางสภาพเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง เงื่อนไขและทรัพยากรด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง มีผลสำคัญต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติอย่างมาก ทั้งโดยทางตรงและทางอ้อม จากการศึกษาจะเห็นได้ว่านโยบายเขตส่งเสริมอุตสาหกรรมและนวัตกรรมดิจิทัลนั้น พบว่าผลกระทบด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ในเขตพื้นที่ของโครงการในอำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี ซึ่งเป็นพื้นที่ที่เป็นจุดยุทธศาสตร์ที่สำคัญในพื้นที่ระยอง เศรษฐกิจภาคตะวันออก (EEC) ด้านคมนาคมขนส่งและนิคมอุตสาหกรรมแล้วนั้น ยังเป็นจุดยุทธศาสตร์ที่สำคัญทางการสื่อสารความเร็วสูงของไทย เนื่องจากเป็นที่ตั้งของสถานีดาวเทียมและสถานีเคเบิลใต้น้ำ ที่เป็นเส้นทางหลักของการเชื่อมโยงไฟเบอร์ออปติคภายในประเทศกับต่างประเทศ จึงทำให้นักลงทุนหรือกลุ่มลูกค้าเป้าหมายในอุตสาหกรรมดิจิทัลทั้งภายในประเทศและต่างประเทศต่างก็เข้ามาร่วมลงทุนในเขตส่งเสริมอุตสาหกรรมและนวัตกรรมดิจิทัล ซึ่งทำให้ส่งผลกระทบต่อประชาชนในพื้นที่ที่มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

นอกจากนี้การเป็นศูนย์ข้อมูลขนาดใหญ่ อาจจะทำให้มีปัญหาเรื่องของการใช้พลังงาน ไฟฟ้าจำนวนมาก ซึ่งอาจจะส่งผลกระทบต่อเสถียรภาพ ของไฟฟ้าในชุมชนโดยรอบ โดยคณะทำงาน อยู่ระหว่างการศึกษาทางเลือกที่ดีที่สุดในการ รองรับผลกระทบดังกล่าว เช่น การจัดตั้งโรงไฟฟ้า ขนาดย่อยภายในพื้นที่ และการสร้าง solar farm เพื่อรองรับปริมาณการใช้ไฟฟ้าจำนวนมาก ตลอดจนทางเลือกต่าง ๆ ที่จะช่วยลดผลกระทบ จากคลื่นความร้อนของศูนย์ข้อมูล เช่น การนำ น้ำทะเลมาใช้ประโยชน์ในการลดความร้อน ซึ่งเป็นการศึกษาในรายละเอียด และการประเมิน ผลกระทบกับสิ่งแวดล้อมอย่างละเอียดร่วมกับการ นิคมอุตสาหกรรม

6. ความร่วมมือหรือการตอบสนอง ของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ (the disposition of implementors) ผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ นั้น มีส่วนสำคัญและถือว่าเป็นปัจจัยที่ส่ง ผลต่อผลลัพธ์ของนโยบายมากที่สุดปัจจัยหนึ่ง องค์ประกอบของปัจจัยนี้เน้นไปที่ตัวผู้ปฏิบัติ ซึ่งมี 3 ประการ คือการรับรู้และความเข้าใจของ ผู้ปฏิบัติที่มีต่อนโยบายทิศทางในการตอบสนอง ต่อนโยบายของผู้ปฏิบัติ และระดับการยอมรับ ในตัวนโยบายของผู้ปฏิบัติจากการศึกษาของ ผู้เขียนเห็นว่านโยบายเขตส่งเสริมอุตสาหกรรม และนวัตกรรมดิจิทัลนั้น มีแนวทางการบริหารจัดการเขตส่งเสริมอุตสาหกรรมและนวัตกรรม ดิจิทัล (Digital Park Thailand) ให้ประสบความสำเร็จ นั้น พิจารณาแนวทางต้นแบบของ เมืองซูโจว (Suzhou National New & Hi-Tech Industrial Development Zone) (SND) และ

เมืองเซินเจิ้น (Shenzhen IoT City) ซึ่งเป็น เขตพัฒนาอุตสาหกรรมดิจิทัลที่ใช้เทคโนโลยี ขั้นสูง ทั้งสองแห่งมีแนวทางการดำเนินงาน ที่ทำให้ประสบความสำเร็จ คือ

6.1 การวางรากฐานที่เข้มแข็งให้กับ เขตส่งเสริมอุตสาหกรรมดิจิทัล ด้วยการกำหนด ให้เป็นศูนย์เศรษฐกิจดิจิทัลที่ทันสมัยของ ประเทศ เป็นเขตผ่อนปรนกฎหมายและกฎระเบียบ ข้อบังคับสำหรับการทดสอบทดลองนวัตกรรม ดิจิทัลใหม่ๆ พัฒนาพื้นที่ส่วนกลางและรอบนอก ของเขตส่งเสริมฯ ให้มีการเติบโตไปพร้อมกัน ขยายความร่วมมือและเผยแพร่ความสำเร็จของ ศูนย์เศรษฐกิจดิจิทัลที่ทันสมัยของต่างประเทศ ที่สามารถดึงดูดกำลังคนและการลงทุนในเขต ส่งเสริมฯ สำหรับอุตสาหกรรมที่จำเป็นต้องใช้ เทคโนโลยีขั้นสูง

6.2 พัฒนากำลังคนดิจิทัลรองรับ ความต้องการของอุตสาหกรรมเป้าหมายและ นักลงทุนที่จะเข้ามาลงทุนในเขตส่งเสริมฯ ด้วยการจัดทำกลยุทธ์ด้านกำลังคนดิจิทัล ให้ เพียงพอต่อความต้องการของนักลงทุนในพื้นที่ ส่งเสริมการเรียนรู้ทักษะด้านดิจิทัลขั้นสูง จากสถาบันชั้นนำระดับโลก และมีโปรแกรม แลกเปลี่ยนผู้เชี่ยวชาญเพื่อการแลกเปลี่ยน ประสบการณ์

6.3 วางแผนส่งเสริมการพัฒนา อุตสาหกรรมดิจิทัลอย่างครบวงจร โดยให้ความสำคัญในเรื่อง การจัดทำมาตรการส่งเสริมการ ลงทุนและมาตรการส่งเสริมอุตสาหกรรมดิจิทัล การอำนวยความสะดวกให้กับธุรกิจดิจิทัล ที่ต้องการเข้ามาลงทุน ตลอดจนการแก้ปัญหา

อุปสรรคที่ส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นในการลงทุน การพัฒนาอุตสาหกรรมดิจิทัลที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง หรือ สร้างอุตสาหกรรมดิจิทัลยุคใหม่ (new s-curve digital industry) การพัฒนาอุตสาหกรรมดิจิทัลรูปแบบใหม่ ๆ เช่น การร่วมทุนกับหน่วยงานรัฐ การสร้างระบบนิเวศที่เอื้อต่อการทำงาน ท่องเที่ยว และอยู่อาศัยในพื้นที่เดียวกัน การจัดกิจกรรมชักจูงการลงทุนรูปแบบใหม่ และส่งเสริมอุตสาหกรรมใหม่เพื่อการเติบโตของอุตสาหกรรมดิจิทัลในอนาคต เช่น นานาเทคโนโลยีด้านการประมวลผล พลังงานทางเลือกใหม่ชีวข้อมูล (bioinformatics) เทคโนโลยีการสื่อสารแห่งอนาคต ซอฟต์แวร์และระบบอัจฉริยะ ไฮโลแกรมแอนิเมชัน เวอร์ชวลเกมส์ รวมถึงระบบอุตสาหกรรมดิจิทัลที่นำไปใช้บริหารจัดการเมือง รักษาสิ่งแวดล้อมและระบบนิเวศ

7. แนวโน้มของการนำนโยบายเขตส่งเสริมอุตสาหกรรมและนวัตกรรมดิจิทัล (digital park thailand) ไปปฏิบัติ นั้น มีปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จในการนำนโยบายไปปฏิบัติ มีปัจจัยสำคัญหลายประการที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จ หรือความล้มเหลวในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ดังนี้

7.1 นโยบายเขตส่งเสริมอุตสาหกรรมและนวัตกรรมดิจิทัลได้มีการกำหนดมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบายไว้อย่างชัดเจน มีความสอดคล้องกับความเป็นจริงที่ว่ามีภารกิจระดับขีดความสามารถให้กับอุตสาหกรรมดิจิทัลไทย มีการสนับสนุน การส่งเสริมเทคโนโลยีและนวัตกรรมดิจิทัล ที่ทำให้นักลงทุนเข้ามาลงทุนในประเทศไทยได้มากยิ่งขึ้นพร้อมกับเชื่อมโยง

อุตสาหกรรมดิจิทัลของไทยกับระบบการค้าของโลก แล้วยังส่งเสริมให้เกิดวิสาหกิจดิจิทัลเริ่มต้น เป็นการเปลี่ยนแปลงบทบาทของการเป็นประเทศผู้ใช้งานเทคโนโลยีดิจิทัล และเป็น การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจด้านอุตสาหกรรมทางด้านทรัพยากรของนโยบายมีเงินงบประมาณ และแรงกระตุ้นสนับสนุนอื่น ๆ มีการช่วยเหลือและสนับสนุนจากหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนที่ให้มากกว่าการให้งบประมาณ เน้นการเพิ่มศักยภาพของบุคลากร สร้างกำลังคนดิจิทัล (digital workforce) ให้มีความเชี่ยวชาญเฉพาะ โดยมีแนวทางและมาตรการพัฒนากำลังคน ทั้งในระยะสั้น และระยะยาว โดยในระยะสั้น จะมุ่งเน้นให้เกิดการถ่ายทอดเทคโนโลยีระหว่างผู้เชี่ยวชาญด้านดิจิทัลต่างประเทศกับบุคลากรดิจิทัลไทย รวมถึงการถ่ายทอดเทคโนโลยีระหว่างผู้ผลิตเทคโนโลยีดิจิทัลกับอุตสาหกรรมที่เป็นผู้ใช้งาน ผ่านการดำเนินงานของสถาบันธุรกิจดิจิทัล ขณะที่ระยะยาวมุ่งเน้นการสร้างกำลังคนรุ่นใหม่ ที่สร้างนวัตกรรมดิจิทัลขั้นสูง โดยส่งเสริมให้นักศึกษา ทำงานร่วมกับบริษัทเอกชนในลักษณะของ Work-Integrated Labor (WIL) เพื่อช่วยในการนำนโยบายไปปฏิบัติเกิดประสิทธิผล

7.2 การสื่อสารของเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบายเขตส่งเสริมอุตสาหกรรมและนวัตกรรมดิจิทัลไปยังหน่วยงานและผู้ที่เกี่ยวข้องในทุกลำดับชั้นขององค์กร เนื่องจากการสื่อสารเป็นกระบวนการที่มีความซับซ้อนอยู่แล้วและผู้สื่อสารก็เป็นอุปสรรคสำคัญในการสร้างให้เกิดการบิดเบือนเป้าหมายและวัตถุประสงค์ ทางกระทรวงดิจิทัล

เพื่อเศรษฐกิจและสังคมได้จัดทำการศึกษาความเป็นไปได้ของการจัดตั้งเขตส่งเสริมอุตสาหกรรมและนวัตกรรมดิจิทัล ซึ่งเป็นการสื่อสารที่ชัดเจนมากที่สุด ลักษณะขององค์การที่นำนโยบายไปปฏิบัติ ได้จัดทำแผนแม่บทการขับเคลื่อนการดำเนินงานของเขตส่งเสริมอุตสาหกรรมและนวัตกรรมดิจิทัล มีการกำหนดการดำเนินการศึกษาออกเป็น 2 ระยะ กล่าวคือ ระยะที่ 1 การศึกษาความเป็นไปได้ของการจัดตั้งเขตส่งเสริมอุตสาหกรรมและนวัตกรรมดิจิทัล และระยะที่ 2 แผนแม่บทการดำเนินงานขับเคลื่อน การออกแบบรายละเอียดการก่อสร้าง การบริหารจัดการพื้นที่ และการประเมินผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม กระทบวงฯ ได้มอบหมายให้ บริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) (CAT) ร่วมกับการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เพื่อนำเสนอต่อคณะกรรมการที่เกี่ยวข้องในการขอประกาศเขตส่งเสริมอุตสาหกรรมและนวัตกรรมดิจิทัล พร้อมทั้งนำรายงานผลการศึกษาดังกล่าวเผยแพร่ และรับฟังความคิดเห็นของประชาชนที่เกี่ยวข้องต่อไป

7.3 เงื่อนไขและทรัพยากรทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง ที่มีผลกระทบต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติทั้งโดยทางตรงและทางอ้อม ในเขตพื้นที่ของโครงการ ในอำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี เป็นพื้นที่ที่เป็นจุดยุทธศาสตร์ที่สำคัญในพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออก (EEC) ด้านคมนาคมขนส่งและนิคมอุตสาหกรรมอยู่แล้ว ยังเป็นจุดยุทธศาสตร์ที่สำคัญทางด้านการสื่อสารความเร็วสูงของไทย เนื่องจากเป็นที่ตั้งของสถานีดาวเทียมและสถานีเคเบิลใต้น้ำที่เป็น

เส้นทางหลักของการเชื่อมโยงไฟเบอร์ออปติคภายในประเทศกับต่างประเทศ ซึ่งทำให้ส่งผลกระทบต่อประชาชนในพื้นที่ที่มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น นอกจากนี้การเป็นศูนย์ข้อมูลขนาดใหญ่อาจจะทำให้มีปัญหาเรื่องของการใช้พลังงานไฟฟ้าจำนวนมาก ซึ่งอาจจะส่งผลกระทบต่อเสถียรภาพของไฟฟ้าในชุมชนโดยรอบ เพื่อรองรับปริมาณการใช้ไฟฟ้าจำนวนมาก ตลอดจนทางเลือกต่าง ๆ ที่จะช่วยลดผลกระทบจากคลื่นความร้อนของศูนย์ข้อมูล และการประเมินผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมอย่างละเอียดร่วมกับการนิคมอุตสาหกรรม โดยการเน้นความร่วมมือหรือการตอบสนองของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ กระทบวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม มีความร่วมมือกับบริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) (CAT) และร่วมมือกับการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย มีแนวทางในการจัดตั้งเขตส่งเสริมอุตสาหกรรมและนวัตกรรมดิจิทัล ที่เน้นหลักการรับรู้และความเข้าใจของผู้ปฏิบัติที่มีต่อนโยบาย ทิศทางในการตอบสนองต่อนโยบายของผู้ปฏิบัติ และระดับการยอมรับในตัวนโยบายของผู้ปฏิบัติ ซึ่งเป็นนโยบายเขตส่งเสริมอุตสาหกรรมและนวัตกรรมดิจิทัลนั้น ได้แนวทางการบริหารจัดการเขตส่งเสริมอุตสาหกรรมและนวัตกรรมดิจิทัล ให้ประสบความสำเร็จนั้น พิจารณาแนวทางต้นแบบของเมืองซูโจว (Suzhou National New & Hi-Tech Industrial Development Zone)(SND) และเมืองเซินเจิ้น (Shenzhen IoT City) ซึ่งเป็นเขตพัฒนาอุตสาหกรรมดิจิทัลที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง ทั้งสองแห่งมีแนวทางการดำเนินงานที่ทำให้ประสบความสำเร็จ โดยเน้นการพัฒนา

แบบบูรณาการ ที่นอกจากจะพัฒนาอุตสาหกรรมเทคโนโลยีและนวัตกรรมเพื่อสร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจแล้ว ยังให้ความสำคัญกับการพัฒนาบุคลากรและชุมชน ซึ่งเป็นกุญแจหลักที่จะนำไปสู่ความก้าวหน้าอย่างยั่งยืนพร้อมกับใส่ใจรักษาสิ่งแวดล้อมของเมืองให้น่าอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพัฒนาทรัพยากรบุคคล ผ่านความร่วมมือกับสถาบันการศึกษาและภาคอุตสาหกรรมในพื้นที่ เพื่อส่งเสริมศักยภาพของเขตส่งเสริมฯ และสามารถรับมือกับแนวโน้มเทคโนโลยีดิจิทัลที่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา

สรุป

การคาดการณ์ตามหลักทฤษฎีของการนำนโยบายไปปฏิบัตินั้นมีปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จในการนำนโยบายไปปฏิบัติที่สำคัญหลายประการที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จ หรือความล้มเหลวในการนำนโยบายเขตส่งเสริมอุตสาหกรรมและนวัตกรรมดิจิทัลไปปฏิบัติ ตามตัวแบบของ Meter & Horn (1975) มีตัวแปรทั้งสิ้น 6 ตัวแปร ซึ่งเชื่อมโยงระหว่างนโยบายและสมรรถนะในการนำนโยบายไปปฏิบัติ นั้นนโยบายเขตส่งเสริมอุตสาหกรรมและนวัตกรรมดิจิทัลมีมาตรฐานและวัตถุประสงค์ที่ชัดเจน และสอดคล้องกับความเป็นจริงแต่การเชื่อมโยงระหว่างนโยบายกับสมรรถนะของกำลังคนนั้น อาจจะต้องมีการพัฒนากำลังคนทางด้านการเรียนรู้ทักษะด้านดิจิทัลขั้นสูง จากสถาบันชั้นนำระดับโลก และมีโปรแกรมแลกเปลี่ยนผู้เชี่ยวชาญเพื่อการแลกเปลี่ยนประสบการณ์การเรียนรู้ทรัพยากรของนโยบายและการสื่อสารระหว่าง

องค์กรและกิจกรรมส่งเสริมการนำนโยบายไปปฏิบัติ นั้น นโยบายเขตส่งเสริมอุตสาหกรรมและนวัตกรรมดิจิทัลมีความพร้อมอยู่แล้วนั้น เนื่องจากมีคำสั่งจากหน่วยงานภาครัฐบังคับใช้ อยู่แล้วนั่นเอง ลักษณะขององค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติ ที่เน้นความร่วมมือจากภาครัฐและภาคเอกชนมีการตอบสนองของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ รวมทั้งมีการศึกษาสภาพทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง เป็นส่วนสำคัญให้นโยบายเขตส่งเสริมอุตสาหกรรมและนวัตกรรมดิจิทัล จะประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จ หรือความล้มเหลว ได้แก่ วัตถุประสงค์ของนโยบาย ทรัพยากรของนโยบาย การสื่อสารระหว่างองค์กรและกิจกรรมส่งเสริมการนำนโยบายไปปฏิบัติ ลักษณะขององค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติ เงื่อนไขและทรัพยากรทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง และความร่วมมือหรือการตอบสนองของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ

นโยบายเขตส่งเสริมอุตสาหกรรมและนวัตกรรมดิจิทัลควรนำแนวโน้มและการคาดการณ์ในการนำนโยบายเขตส่งเสริมอุตสาหกรรมและนวัตกรรมดิจิทัลไปสู่การปฏิบัติ คือ การพัฒนาสมรรถนะหลักเช่น องค์ความรู้ ทักษะ ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง บุคลิกลักษณะประจำบุคคล และแรงจูงใจ หรือ แรงผลักดันและความสามารถทางเทคโนโลยี เป็นต้น การพัฒนากำลังคนจะต้องพัฒนาเพื่อเข้าสู่สังคมดิจิทัล ทักษะด้านดิจิทัลขั้นสูง จากสถาบันชั้นนำระดับโลก และมีโปรแกรมแลกเปลี่ยนผู้เชี่ยวชาญเพื่อการแลกเปลี่ยนประสบการณ์การเรียนรู้

REFERENCES

- Charat, P. (2010). Success in implementing good corporate governance policy in the Northeast. Doctor of Public Administration Program in Public Administration ValayaAlongkorn Rajabhat University under the Royal Patronage. (in Thai)
- Eastern Economic Corridor Office. (2016). Development plan for Eastern Economic Corridor. Bangkok: Eastern Economic Corridor Office. (in Thai)
- George, C.E. (1980). Implementing public policy. Washington, D.C. : Congressional Quarterly Press.
- Kla, T. (2008). Public policy planning and unit plan 6: policy implementation. Nonthaburi: SukhothaiThammathirat University. (in Thai)
- Krish, R. (2016). Using the Thai free television channel's website for promoting political participation in Thai society. Journal of Humanities and Social Sciences, Mahasarakham University. 35(5), 1-10.(in Thai)
- Mayuree, A. (2013). Public policy. Bangkok: Expernet. (in Thai)
- Ministry of Digital Economy and Society. (2017). Study on the appropriateness of the establishment of special economic zones, industrial promotion zones and digital innovations. (Digital Park Thailand). Bangkok: Ministry of Digital Economy and Society. (in Thai)
- Office of the National Economic and Social Development Board. (2017). National strategy 20 years 2017 – 2036. Bangkok: Office of the National Economic and Social Development Board. (in Thai)
- Perapong, P. (2012). Organization and innovation in organization handout course. Master of Public Administration Ramkhamhaeng University. (in Thai)
- Pressman, L., & Wildavsky, B. (1973). Implementation. 2nd edition. CA: University of California.
- Sabatier, P., & Mazmanian, D. (1980). The implementation of public policy: a framework of analysis. Policy Studies Journal Content. 5(32), 37.
- Sharkansky, I. (1970). Policy analysis in political science. Chicago: Markham.
- Sombat, T. (2007). Public policy: concept, analysis and process. Bangkok: National Institute of Development Administration. (in Thai)

- Van, M., & Van, H. (1975). The policy implementation process: a conceptual framework. *Administration and society*. 6 (5), 445 – 486.
- Voradej, C. (1997). *Policy Implementation*. Bangkok: Companion Blog and Printing. (in Thai)
- Williams,W. (1971). *Social policy research and analysis: the experience in the federal social agencies*. NY: American Elsevier Publishing Co.
-